

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 628

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 iulie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 126 din 21 martie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și ale art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, precum și ale art. 1 fraza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	2–6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
271. — Decizie pentru eliberarea domnului Mihai Tomescu din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități	6
272. — Decizie pentru eliberarea doamnei Adela Crăciun din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități	7
273. — Decizie privind acordarea calității de consilier onorific al prim-ministrului domnului Florian-Ray Iunius	7
274. — Decizie privind numirea domnului Lucian-Ioan Rus în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 126**

din 21 martie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și ale art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, precum și ale art. 1 fraza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și ale art. 6 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, precum și ale art. 1 prima teză din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Diana Mihaela Predoi în Dosarul nr. 3.160/63/2018 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.016D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 143/2000 și ale art. 1 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, considerând că aceste dispoziții nu au legătură cu cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Totodată, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, invocând, în acest sens, considerentele deciziilor Curții Constituționale nr. 127 din 9 martie 2017 și nr. 259 din 23 aprilie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.160/63/2018, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și ale art. 6 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, precum și ale art. 1 prima teză din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**. Excepția a fost ridicată de Diana Mihaela Predoi într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului declarat, printre alții, și de autoarea excepției de neconstituționalitate împotriva unei sentințe penale prin care a fost condamnată, în baza art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri

de mare risc, respectiv, în baza art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc în vederea consumului.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, autoarea susține, în esență, că aceasta privește conflictul normativ dintre Legea fundamentală și sintagma „*fără drept*” din conținutul textelor de lege criticate. Subliniază că, pentru a constitui infracțiune, acțiunea care corespunde modalităților prevăzute la art. 2 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 trebuie efectuată asupra sau în legătură cu o substanță din tabelele prevăzute în anexa la lege ori cu orice compus care conține o asemenea substanță, „*fără drept*”, însă legea nu definește această sintagmă și nu face trimitere la un alt act normativ pentru a explica modalitatea prin care poate fi dobândit dreptul de a trafica în mod licit droguri ori să explice conținutul acestui drept. Totodată, susține că în sfera noțiunii de acțiuni săvârșite „*fără drept*” ar putea fi incluse și cele pentru care dispozițiile art. 52 din Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope prevăd o sancțiune contravențională.

6. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 143/2000, susține că aceasta privește conflictul normativ dintre Legea fundamentală și sintagma „*rețete medicale falsificate*” din cuprinsul alin. (2) și (3) ale articolului menționat anterior. Arată că atât procurorul de caz, cât și instanța de fond au reținut că, pentru a constitui rețetă falsificată în sensul art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000, este necesar ca falsul să fie apt de a produce consecințe juridice, conform definiției falsului intelectual din vechiul Cod penal, condiție care nu se mai regăsește în noua reglementare a falsului intelectual, astfel cum este cuprinsă în art. 321 din Codul penal. Totodată, arată că încălcarea dispozițiilor art. 37 alin. (2) și (3) din Legea nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, care prevăd un anumit tip de formular pentru autorizarea eliberării substanțelor psihotrope și stupefiante, nu reprezintă, în interpretarea magistraților, un mijloc de falsificare a unui asemenea document. Susține că această orientare jurisprudențială, permisă de standardul scăzut al reglementării, conduce la o discriminare între farmaciștii ale căror fapte identice de eliberare a medicamentelor care conțin substanțe stupefiante sau psihotrope sunt pedepsite mai aspru de lege — ca trafic de droguri — în cazul unor rețete medicale care nu îndeplinesc cerința de formă față de situația cu pericol social mai ridicat în care pe lângă eliberarea neautorizată se săvârșește și o faptă ilicită de fals.

7. Susține, totodată, că, aparent, prin modul în care au fost reglementate, dispozițiile art. 1 fraza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 permit aplicarea prioritara a prevederilor de drept penal în cazul unui conflict de norme, respectiv când același comportament interzis este sancționat și penal și contravențional. Consideră că paralelismul de norme sancționatoare pentru

aceeași conduită ilicită încalcă, *per se*, principiul legalității incriminării. Așadar, solicită examinarea de către instanța de control constituțional a primei teze a art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, pentru a se stabili în ce măsură aceasta reglementează subsidiaritatea răspunderii contravenționale față de cea penală, în ce măsură permite sau s-ar putea interpreta că permite un paralelism al legiferării, sancțiuni diferite și posibilitatea organelor judiciare de a alege norma aplicabilă după criterii neprevăzute la nivel legislativ.

8. Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 2 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și ale art. 6 din Legea nr. 143/2000, precum și ale art. 1 prima teză din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. Analizând motivele de neconstituționalitate ale autorului, formulate prin notele scrise, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și ale art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 1 fraza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000: „(1) *Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare, vânzarea, distribuirea, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, deținerea ori alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi.*”;

— Art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000: „(1) *Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de risc pentru consum propriu, fără drept, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.*”;

— Art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000: „(2) *Cu pedeapsa prevăzută la alin. (1) se sancționează și eliberarea cu intenție de droguri de mare risc, pe baza unei rețete medicale prescise în condițiile prevăzute la alin. (1) sau a unei rețete medicale falsificate.* (3) *Obținerea de droguri de mare risc prin folosirea unei rețete medicale prescise în condițiile prevăzute la alin. (1) sau a unei rețete medicale falsificate se pedepsește cu închisoare de la un an la 3 ani.*”;

— Art. 1 fraza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: „*Legea contravențională apără valorile sociale, care nu sunt ocrotite prin legea penală. [...]*”.

13. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că prevederile art. 2 alin. (1) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 sunt contrare atât dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității și ale art. 23 alin. (12) potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, cât și dispozițiilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 49 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, referitoare la principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor. Cu privire la prevederile art. 6 din Legea nr. 143/2000, autoarea invocă atât dispozițiile art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepselor și ale art. 45 privind libertatea economică, cât și dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea discriminării, ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție privind interzicerea generală a discriminării și ale art. 16 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene referitor la libertatea de a desfășura o activitate comercială. În ceea ce privește dispozițiile art. 1 fraza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, susține că acestea sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, din perspectiva calității legii, și ale art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepselor din Legea fundamentală.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000, cadrul procesual și modalitatea în care aceasta a fost invocată, Curtea constată că, în speță, este incidentă una dintre cauzele de inadmisibilitate a excepțiilor de neconstituționalitate expres consacrate de dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, respectiv lipsa legăturii excepției de neconstituționalitate cu cauza în care a fost ridicată. Astfel, interpretând dispozițiile alin. (1) și (5) ale art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea a statuat în mod constant că excepția de neconstituționalitate a unor dispoziții legale incidente într-o anumită fază procesuală trebuie să aibă legătură cu soluționarea cererii în cadrul căreia a fost invocată această excepție (Decizia nr. 748 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 4 februarie 2015; Decizia nr. 704 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015). Legătura cu soluționarea cauzei presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, paragraful 15). Curtea a mai statuat că incidența textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014).

15. Având în vedere considerentele de principiu consacrate în jurisprudența instanței de control constituțional, anterior

menționate, Curtea reține că eventualele critici referitoare la o interpretare într-un sens neconstituțional a dispozițiilor art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000 sunt susceptibile de analiză pe fond numai în cauze în care acestea sunt aplicate de către instanță, așadar, în cauze în care instanța, aplicând dispozițiile art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000 și legea procesual penală, pronunță una dintre soluțiile prevăzute de art. 396 alin. (1) din Codul de procedură penală cu privire la autorul excepției de neconstituționalitate. Or, câtă vreme în cauză nu subzistă o astfel de ipoteză, întrucât autoarea excepției de neconstituționalitate a fost condamnată, în baza art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, respectiv, în baza art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000, pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc în vederea consumului, dispozițiile art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000, cât privește sintagma „rețete medicale falsificate”, nu au legătură cu cauza în care a fost ridicată și, prin urmare, aceasta este inadmisibilă în raport cu art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992.

16. În aceste condiții, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000.

17. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, Curtea reține că — analizând critici potrivit cărora prin formularea generică, în termeni nedefiniți, a laturii obiective a infracțiunii pe care o incriminează, art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 lasă la liberul-arbitru al organului de urmărire penală, respectiv al instanței de judecată calificarea ca fiind sau nu infracțiune a unei conduite umane concrete — a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, constatând că nu sunt sancționate penal, prin dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, orice operațiuni privind circulația drogurilor, ci numai acelea realizate fără drept și care se referă la droguri de risc expres nominalizate în tabelul nr. III prevăzut în anexa la aceeași lege (Decizia nr. 127 din 9 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 31 mai 2017, paragrafele 20 și 22). Totodată, Curtea a reținut că modalitatea de stabilire a cuprinsului unei reglementări, precum și a termenilor utilizați în cadrul acesteia constituie o problemă de tehnică legislativă, domeniu în care legiuitorul este suveran, sens în care Curtea Constituțională s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 136 din 21 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998. Cu prilejul determinării conținutului constitutiv al infracțiunii prevăzute la art. 2 din Legea nr. 143/2000, stabilirea elementului material al laturii obiective poate fi făcută doar prin raportare la prevederile art. 1 din aceeași lege. Această modalitate de definire a infracțiunii anterior precizate este de natură a asigura claritatea, precizia și previzibilitatea dispoziției legale criticate, standarde impuse de prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție (Decizia nr. 695 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 8 februarie 2018, paragraful 14).

18. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate formulate cu privire la dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, din perspectiva lipsei de claritate a normei, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că formularea textului de lege nu este de natură a genera dificultăți de interpretare, termenii folosiți având înțelesul curent în limba română, aceștia indicând activități concrete, a căror detalieri nu este necesară pentru a fi înțelese. Pentru ca destinatarul normei penale să își poată adapta conduita cerințelor legii nu este necesară descrierea în detaliu a activității interzise, nominalizarea acesteia cu claritate și precizie fiind suficientă. Așa fiind, nu poate fi primită

susținerea potrivit căreia destinatarii dispoziției legale criticate nu își pot adapta conduita în funcție de conținutul acesteia, deoarece aceasta este suficient de clară, precisă și de previzibilă, sens în care norma contestată poate fi înțeleasă de persoana interesată, apelând chiar la sfatul unui specialist, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 7 și 10 din Legea nr. 143/2000, sunt prohibite atât administrarea de droguri de mare risc unei persoane, cât și îndemnul la consum. De altfel, rațiunea normei legale criticate constă în sancționarea mai blândă a deținătorului dependent care le folosește pentru sine față de deținătorul de droguri care le traficează. O atare orientare este justificată și prin faptul că un consumator, fie că este dependent sau nu, este o persoană vulnerabilă pentru a cărei reinserție socială pot fi necesare servicii de sănătate, asistență psihologică și socială ce implică un anumit program terapeutic în vederea întreruperii consumului, a înlăturării dependenței psihice și/sau fizice și/sau a reducerii riscurilor asociate consumului. Legiuitorul român nu incriminează consumul de droguri ca infracțiune distinctă, în schimb sancționează deținerea de droguri indiferent de cantitate și de scopul său, inclusiv pentru consumul propriu (Decizia nr. 259 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 5 iunie 2019, paragrafele 19—21).

19. Analizând motivele de neconstituționalitate formulate în prezenta cauză, Curtea constată că sintagma „fără drept” din conținutul textelor de lege criticate nu beneficiază de o definiție legală, în sensul legii penale, și nici nu este definită, în mod expres, prin norme juridice specifice altor ramuri de drept, motiv pentru care reține că intenția legiuitorului a fost de aceea de a-i atribui acesteia înțelesul ce rezultă din sensul comun al cuvintelor ce o compun. Astfel, conform Dicționarului explicativ al limbii române, prin „drept” se înțelege „totalitatea regulilor de conduită, a normelor instituite sau sancționate de puterea de stat, [...], reguli a căror respectare și aplicare este asigurată prin forța de constrângere a statului, [...]”. De altfel, acesta este și sensul cuvântului „drept”, care semnifică un sistem de reguli care sunt create și puse în aplicare prin intermediul unor instituții sociale sau guvernamentale pentru a reglementa comportamentul. Așa fiind, expresia „fără drept” semnifică situația existenței unei dispoziții legale care stabilește faptul că o anumită situație de fapt este în dezacord cu prevederile legale. Prin urmare, în contextul reglementat de normele criticate, sintagma „fără drept” are în vedere determinarea conținutului constitutiv al infracțiunilor prevăzute la art. 2 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, stabilirea elementului material al laturii obiective a acestora. Legiuitorul a prevăzut elementul material al laturii obiective a infracțiunilor reglementate de normele criticate prin enumerarea, în cuprinsul acestora, a unor fapte din care acesta poate fi constituit. Curtea reține că această enumerare este una exhaustivă și nu imprimă normei contestate vreo lipsă de claritate și previzibilitate, deoarece conduita prohibită se desprinde cu ușurință din ansamblul dispoziției legale căreia îi aparține. Astfel, interpretând sistematic normele, Curtea constată că acestea au în vedere acele operațiuni, efectuate „fără drept”, ce privesc circulația drogurilor de risc și care constau în cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, oferirea, punerea în vânzare, vânzarea, distribuția, livrarea cu orice titlu, trimiterea, transportul, procurarea, cumpărarea, deținerea ori alte operațiuni privind circulația drogurilor de risc. Curtea reține că, în contextul prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, o parte din aceste operațiuni se circumscriu unui singur scop, și anume „pentru consum propriu”. Cu alte cuvinte, Curtea constată că sintagma „fără drept”, în sensul textelor criticate, arată caracterul ilicit al faptelor, enumerate exhaustiv, ce constituie elementul material al laturii obiective a infracțiunilor reglementate la art. 2 alin. (1) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000.

20. Prin urmare, Curtea reține că semnificația sintagmei „*fără drept*”, folosită de legiuitor în reglementarea dispozițiilor art. 2 alin. (1) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, poate fi determinată prin interpretarea gramaticală a textului criticat de către orice persoană care cunoaște sensul comun al cuvintelor din vocabularul limbii române și, cu atât mai mult, dacă o astfel de persoană apelează la consultanță juridică de specialitate. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa — spre exemplu, prin Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016, paragrafele 30 și 31 —, invocând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. S-a reținut totodată că noțiunea de „*drept*” folosită la art. 7 corespunde celei de „*lege*” care apare în alte articole din Convenție și înglobează atât prevederile legale, cât și practica judiciară, presupunând cerințe calitative, îndeosebi cele ale accesibilității și previzibilității [Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 22 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Coëme și alții împotriva Belgiei*, paragraful 145, Hotărârea din 7 februarie 2002, pronunțată în Cauza *E.K. împotriva Turciei*, paragraful 51, Hotărârea din 29 martie 2006, pronunțată în Cauza *Achour împotriva Franței*, paragrafele 41 și 42, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 33 și 34, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 140, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragrafele 107 și 108, Hotărârea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei (nr. 2)*, paragrafele 93, 94 și 99, Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 78, 79 și 91]. De asemenea, atât Curtea Constituțională, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului au constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. S-a reținut astfel că principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (*Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, *Sud Fondi srl și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). S-a constatat, prin aceeași jurisprudență, că, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută și că una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, ale căror interpretare și aplicare depind de practică. În acest context s-a arătat că, oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal, iar nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Totodată, s-a arătat că, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Pentru

acest motiv s-a statuat că rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, s-a reținut că art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S. W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

21. Or, prin raportare la exigențele constituționale și convenționale mai sus arătate, Curtea constată că prevederile art. 2 alin. (1) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 respectă standardele de calitate a legii, impuse de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, sensul sintagmei „*fără drept*” putând fi determinat de către destinatarii legii prin utilizarea semnificației obișnuite a cuvintelor ce o compun și, la nevoie, prin recurgerea la consultanță juridică de specialitate, așa încât propune respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate formulată.

22. Totodată, Curtea reține că, potrivit art. 1 fraza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, „*Legea contravențională apără valorile sociale, care nu sunt ocrotite prin legea penală*”. Contravențiile sunt fapte antisociale pe care legiuitorul le consideră de o gravitate care nu implică o răspundere penală, însă care trebuie să fie sancționate pentru ca valorile sociale ocrotite să nu cadă în derizoriu. Așadar, *de plano*, faptele contravenționale sunt similare infracțiunilor, însă au o gravitate mai redusă și, în consecință, și sancțiunile prevăzute de legea contravențională trebuie să fie mai reduse decât cele prevăzute de legea penală. Dreptul contravențional este apropiat dreptului penal, fiind genul său proxim, diferența esențială dintre cele două ramuri fiind gravitatea mai redusă a faptelor contravenționale, cu consecințe importante în sancționarea faptelor (Decizia nr. 197 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 3 iunie 2019, paragraful 54, și Decizia nr. 460 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 6 octombrie 2020, paragraful 25).

23. În raport cu motivele de neconstituționalitate formulate de autoare în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 fraza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, Curtea reține că semnificația proprie pe care aceasta o dă norme criticate ține de resortul instanței de judecată de a stabili dacă, într-o anumită cauză, fapta cu care a fost sesizată constituie infracțiune, așadar, implicit, dacă o anumită acțiune reprezintă o operațiune privind circulația drogurilor de risc, desfășurată fără drept, ori constituie contravenție, în condițiile Legii nr. 339/2005 privind regimul juridic al plantelor, substanțelor și preparatelor stupefiante și psihotrope, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.095 din 5 decembrie 2005, fiind o activitate proprie acesteia, de apreciere a probelor, de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale la situații concrete și de încadrare juridică a faptei deduse judecării. De pildă, referitor la comparația cu reglementarea contravențională, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 874 din 15 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 7 martie 2016, paragraful 17, că „*Legea nr. 61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice folosește o terminologie specifică — în sensul că anumite fapte constituie contravenție «dacă nu sunt comise în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerate infracțiuni» — care*

determină ceea ce doctrina denumeste calificare alternativă, practica judiciară fiind cea care stabilește dacă fapta săvârșită constituie infracțiune sau contravenție". În aceste condiții, Curtea constată că motivele de neconstituționalitate potrivit cărora norma

criticată instituie subsidiaritatea răspunderii contravenționale față de cea penală, permițând un paralelism al legiferării, nu pot fi primite, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, fiind neîntemeiată.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, excepție ridicată de Diana Mihaela Predoi în Dosarul nr. 3.160/63/2018 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 2 alin. (1) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, precum și ale art. 1 fraza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2//2001 privind regimul juridic al contravențiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 martie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru eliberarea domnului Mihai Tomescu din funcția
de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor
Persoanelor cu Dizabilități**

Având în vedere propunerea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale nr. 2.117 din 7.07.2023,

în temeiul art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2021 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, al art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 234/2022 privind atribuțiile, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități, cu modificările ulterioare, precum și al art. 29 și art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Tomescu se eliberează din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

București, 10 iulie 2023.
Nr. 271.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru eliberarea doamnei Adela Crăciun
din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor
Persoanelor cu Dizabilități**

Având în vedere propunerea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale nr. 2.118 din 7.07.2023,

în temeiul art. 4 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 121/2021 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, al art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 234/2022 privind atribuțiile, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități, cu modificările ulterioare, precum și al art. 29 și art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Adela Crăciun se eliberează din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

București, 10 iulie 2023.
Nr. 272.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind acordarea calității de consilier onorific
al prim-ministrului domnului Florian-Ray Iunius**

În temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se acordă calitatea de consilier onorific al prim-ministrului domnului Florian-Ray Iunius.

Art. 2. — Activitatea domnului Florian-Ray Iunius este neremunerată.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

București, 10 iulie 2023.
Nr. 273.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea domnului Lucian-Ioan Rus
în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei,
Antreprenoriatului și Turismului**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Lucian-Ioan Rus se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mircea Abrudean

București, 10 iulie 2023.

Nr. 274.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

